

AZ ÖT KUBAI ÜGYE

Kik ők?

Öt fiatal diplomás, ki úgy döntött, hogy életét a terrorizmus elleni harcnak szenteli hazájától távol, a Kuba elleni agressziók legfőbb központjában, Miami városában.

Antonio Guerrero, (Miami, 1958) repülőtéren építő mérnök, költő, két gyermek apja. **Fernando González** (Havanna, 1963), nő, a Kubai Külügyminisztérium Nemzetközi Kapcsolatok Intézete diplomása. **Gerardo Hernández**, (Havanna, 1965) nő, a Kubai Külügyminisztérium Nemzetközi Kapcsolatok Intézete diplomása, karikaturista. **Ramón Labañino** (Havanna, 1963) nő, három gyermek apja, a Havannai Egyetemen szerzett közgazdász diplomát és **René González** (Chicago, 1958) nő, két gyermek apja, pilóta és repülőoktató.

Miért voltak az Egyesült Államokban?

Azért mentek oda, hogy információt gyűjtsenek olyan, ismert bűnlajstromú, terrorista szervezetek terveiről, mint a Kubai-Amerikai Nemzeti Alapítvány (FNCA), Tanács Kuba Szabadságáért (CLC), Mentő Testvérek, Demokrácia Mozgalom, Alfa-66 és sokan mások, melyek műveleti bázisa hosszú évek óta Miami-ban van.

E csoportok terrorista cselekedetei között számos, Kuba-ellenes szabotázs és támadás szerepel, melyek mérlegét halálos áldozatok és sebesültek ezrei és jelentős anyagi veszteség, fegyver-, kábítószer- s embercsempészet jelenti, Fidel Castro elnök meggyilkolására tervek százait szőtték, valamint az Egyesült Államok és harmadik országok területén is terrorista akciókat hajtottak végre.

A Bírósági eljárásról:

A tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértése:

Az öt férfit manipulált bírósági eljárásnak vetették alá éppen a merőben ellenséges és a kubai származású maffia által uralt Miami városában, ahol az Egyesült Államok törvényeinek és a nemzetközi jognak megfelelő, igazságos és pártatlan bírósági eljárás lefolytatásának a lehetősége kizárt. A Kuba-ellenes rétegek család és intenzív propagandakampányukkal a miami közvéleményre és az esküdtzékre nyomást gyakoroltak, amire a védőügyvédek ismételtlen rámutattak, és kérvényezték, hogy az eljárást másutt folytassák le. Kérelmeiket elutasították.

Ez az Egyesült Államok Alkotmányának az 5. kiegészítésébe ütközik, mely kimondja „senkit nem fosztható meg szabadságától tisztességes törvényes eljárás nélkül”, s ugyancsak sérti a 6. kiegészítést, mely rögzíti: „... minden büntetőeljárásban a vádlott felett gyors és nyilvános tárgyaláson pártatlan esküdtzék bíraskodik...”.

A jogi eljárás során a hatóságok végig gátolták a védelem munkáját azzal, hogy késleltették, s csak 20 százalékban tették hozzáférhetővé, a dokumentációt, amit gyanúsan titkosítottak, és még öt év múltán sem férnek hozzá e több ezer okirathoz, hogy a fellebbviteli eljárást megalapozhassák.

Melyek voltak a vádak?

- Gyilkosságra való összeesküvés

Gerardo Hernández volt az egyetlen, kit ezzel vádoltak a Mentő Testvérek terrorista szervezet két kisrepülője, 1996. február 24-i lelövésének az állítólagos elősegítése miatt. Az eljárás végére az ügyészség megértette, hogy a bírónő utasításának nem tud eleget tenni, ezt a vádpontot nem tudja bizonyítani, ezért kérelmezte az Atlantai Fellebbviteli Bíróságnál, hogy ne vegye figyelembe. A fellebbezés nem járt eredménnyel, és minden logika ellenére, az esküdtszék bűnösnek mondta ki.

- Kémkedésre történő összeesküvés

Ezzel a váddal indítottak eljárást **Gerardo Hernández, Ramón Labañino és Antonio Guerrero** ellen.

Egyikük sem végzett kémtevékenységet az Egyesült Államok ellen, hisz amint az amerikai törvény kimondja, kém az a személy, akik megfelelően őrzött, titkosnak minősített okiratot lop, vagy szerez meg külföldi kormánynak történő átadás céljából. Az eljárás során nem volt bizonyíték arra, hogy az Egyesült Államok kormányának az információit vagy az USA biztonságát veszélyeztető információkat szereztek volna meg.

Több szakértő és olyan tekintélyes személy, mint Charles Whilhem és Edward Atkinson tábornokok, Eugene Carol admirális és George Buckner ezredes tanúsították, hogy a vádlottaknak titkosított információkhoz nem volt hozzáférésük, sőt James Clappe, a Pentagon Titkosszolgálatának volt igazgatója, az ügyészség tanúja elismerte, hogy a vádlottak nem kémkedtek az Egyesült Államok ellen. Az ő tanúvallomásukat mégsem vették figyelembe, ami megerősíti ennek azt nagymértékben politikai előjelű, család eljárásnak az önkényes jellegét.

Az öt kubainak kizárólag a Dél-Floridában megtelepedett terrorista csoportok tevének a felderítése volt a feladata, amelyek – kivéve a bírósági eljárás dőreségét - nem részei az Egyesült Államok kormányának.

- Az Egyesült Államok elleni bűncselekmények elkövetésére történő összeesküvés

Ezt a vádat mind az öt kubai ellen felhozták akkor, amikor csupán a miami terrorista csoportok által szőtt tervekről igyekeztek információhoz jutni, s legkevesbé sem olyan ismeretekre akartak szert tenni, melyek károsak lehetnének az Egyesült Államok nemzetbiztonságára. Ezt a védelem bizonyította, és a több tanú is megerősítette a tárgyalás során.

- Hamis személyazonosság és okiratok

Ahhoz, hogy beépülhessenek, és szembeszállhassanak e szervezetek terveivel, az öt antiterrorista közül három arra kényszerült, hogy valós személyazonosságát eltitkolja.

A jogban létezik a sürgősségi helyzet fennálltának a doktrínája, mely szerint nagyobb bűncselekmények – ebben az esetben gyilkosságok és terrorcselekmények – elkövetése megakadályozásának az érdekében kisebb bűncselekmények elkövethetők. Itt életük és tevékenységük védelmében hamis személyazonosság és okiratok használatáról van szó tekintettel arra, hogy hosszú bűnlajstrommal rendelkező gyilkosok és terroristák csoportjainak a közegében kellett fellépniük.

- Egy külföldi kormány nem bejegyzett ügynökei

Figyelembe véve munkájuk céljait, veszélyességét és az Egyesült Államok Kormányának állandó, Kuba-ellenes politikáját, arra nem volt mód, hogy a kubai kormány ügynökeiként jegyeztessék be magukat.

Széles körben ismert tény, hogy ezek a terrorista csoportok és vezetőik büntetlenül ténykednek Miami-ban, és élvezik a hatóságok védelmét. Az FBI miami hivatalának a vezetője, Héctor Pesquera nyilatkozta, hogy a Kubai-Amerikai Nemzeti Alapítvány és a Tanács Kuba Szabadságáért szervezet vezetői tiszteletreméltó, teljes bizalmat élvező személyek, és megismételte, hogy hivatalosan soha sem fogják kivizsgálni azoknak a tevékenységét, akik a Kuba elleni terrorista cselekedeteket támogatnak és pénzelnek.

Igazságtalan és mértéktelen ítéletek

A törvénysértő eljárás végén a bírónő, ki a védelem által felsorakoztatott egyetlen egy mentőkörülményt sem fogadott el, míg az ügyészség minden súlyosbító felvetését igen, mértéktelen és igazságtalan ítéleteket hozott, minden esetben a kiróható maximális büntetést szabta ki, bár a legfőbb vádak nem bizonyították. Ezzel megsértette többek között az Egyesült Nemzetek Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya 14. cikkét.

Gerardo Hernández ítélete két életfogytiglani szabadságvesztés gyilkosságra illetve kémkedésre való összeesküvés miatt; további 15 év az Egyesült Államok elleni bűncselekmény elkövetésére történő összeesküvés és az USA ügyész felé történt bejelentés nélkül végzett külföldi ügynöki tevékenység vádjával.

Ramón Labañino ítélete életfogytiglani szabadságvesztés kémkedésre történő összeesküvés miatt és még 18 év az Egyesült Államok elleni bűncselekmény elkövetésére történő összeesküvés, hamis okiratok és az USA ügyészének tett előzetes bejelentés nélkül végzett külföldi ügynöki tevékenység vádjával.

Antonio Guerrero, ítélete életfogytiglani szabadságvesztés kémkedésre történő összeesküvés miatt, plusz 10 év az Egyesült Államok elleni bűncselekmény elkövetésére történő összeesküvés továbbá az USA

ügyészének tett előzetes bejelentés nélkül végzett külföldi ügynöki tevékenység vádjával.

Fernando González, ítélete 19 év az Egyesült Államok elleni bűncselekmény elkövetésére történő összeesküvés, hamis okiratok és az USA ügyészének tett előzetes bejelentés nélkül végzett külföldi ügynöki tevékenység vádjával.

René González ítélete 15 év szabadságvesztés az Egyesült Államok elleni bűncselekmény elkövetésére történő összeesküvés és az USA ügyészének tett előzetes bejelentés nélkül végzett külföldi ügynöki tevékenység vádjával.

Az ítélet mindegyike mindenegybes esetben a lehető legszigorúbb volt.

További emberi jogsértések

Az Egyesült Államok kormánya rendre akadályozza, hogy a foglyokat anyjuk, gyermekeik és feleségük meglátogassák, ami további büntetést jelent számukra és szeretteiknek. Férjét már tíz éve nem látogathatta meg Adriana Pérez, Gerardo Hernández felesége, sem René González felesége, Olga Salanueva, sem kislánya Ivette. Az amerikai hatóságok ugyancsak nehézségeket támasztottak a védőügyvédek és a Washingtonban lévő kubai konzuli tisztviselőknek a látogatásai elé, mellyel önkényesen semmibe vették a Fogvatartottak Bánásmódjára Vonatkozó Minimális Szabályok 37 cikkét.

Az öt embert más-más távoli börtönökben, egymástól elkülönítették, hogy lelkileg-testileg megtörjék, bármely vétség nélkül szigorú büntetéseket szabtak ki, büntető magánzárkába (lyukba) utalták őket 17 hónapos és 48 napos időszakokra dacolva az Egyesült Államok Börtönhivatalának a Szabályzatával, mely kimondja „a büntetőzárkai elhelyezés nem haladhatja meg a 60 napot” és csakúgy a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 7. cikkével is.

A terrorizmus ellen harcoló öt férfit köztörvényes bűnözőként kezelik, e bűnözőkkel élnek együtt a büntetés végrehajtási intézményekben, ami sérti a Fogvatartottak Bánásmódjára Vonatkozó Minimális Szabályok 8. cikkét.

Kulcs az ötök perének a megértéséhez

A per 2000 őszén kezdődött és hét hónappal később, 2001 júniusában fejeződött be. Ez volt akkoriban a leghosszabb per az Egyesült Államokban.

Az Ötök ellen külön-külön 26 vádat emeltek. Huszonnégy aránylag kisebb súlyú vád és inkább technikai jellegű. De kettő súlyos, hisz mindegyike életfogytiglani szabadságvesztést von maga után. A fennmaradó 24-ből az egyik volt az, amelyik a külföldi ügynökként az Egyesült Államok Legfőbb Ügyészségén történő bejegyeztetésre vonatkozik. Ezzel a váddal a vádlottak egyetértettek. Ugyanakkor nem adtak számukra lehetőséget arra, hogy szándékuk szerint kifejtsek, hogy az amerikai törvényeknek a szükségszerű védelemként ismert doktrínája alapján fel kell menteni abban a vádpontban, hogy nem teljesítették a technikai eljárást, hogy külföldi ügynökként bejegyeztessék magukat, mivel

küldetésük emberi életeknek a megmentését, javakban okozott károknak és terrorista cselekedeteknek a megakadályozását hordozta magában. Az Egyesült Államok törvényei szerint Ön technikailag megszeghet egy törvényes előírást, ha azt egy nagyobb kárnak a megelőzésére teszi.

Ez nem akadémikus eszmefuttatás.

Az ötök esetében válaszként a technikai jogsértésre, hogy nem jegyeztették be magukat, a védelem megkísérelte előterjeszteni ezt az érvelést, de a bírónő itt Miami-ban nem adott rá lehetőséget.

A másik vád hamis személyazonosság használata volt, ami ellen a vádlottak úgyszintén nem emeltek kifogást. Ez legfeljebb öt évvel büntethető, így szabadlábra kellett volna őket már helyezni.

A legtöbbet hangoztatott vád „kémkedésre” vonatkozik. Elsőként azt kell kimondani, hogy ebben az ügyben vádemelés kémkedés miatt nem létezik. Az Egyesült Államok kormánya kémkedés miatt nem indított vádat ellenük. A kormány azt tette, amit szokás szerint akkor tesz, amikor politikai perről van szó, és a bűncselekmény elkövetésére nem rendelkezik bizonyítékkal. Számára adottak a politikai múltú emberek, kik arra készíthetők az esküdszéket, hogy még bizonyítékok híján is, érveket gyártva és élve az elmélettel, melyet a törvény összeesküvésként ismer, bűnösségüket kimondja.

Mi az összeesküvés? Összeesküvés bűntett elkövetésére létrejött egyezség. A kormánynak nem kell bizonyítania, hogy a bűncselekményt elkövették, hanem csak azt, hogy az egyezség létezett. Az egyezség a bűncselekmény. Vagyis ebben az esetben, és így szerepel a jegyzőkönyvekben, a kormány azt állítja, hogy senkit sem vádolnak kémkedéssel vagy kémtevékenység megvalósításával. De a sajtónak a bíróságon kívül nem ezt mondták el. A vád ellenük az volt, hogy egyetértettek abban, hogy valamikor, egy nem pontosított, későbbi időpontban megtegyék. Vagyis egyszer ez az öt férfikémkedést fog elkövetni.

Mit mondott előjáróban a kormány ügyésze, amikor az esküszékhez fordult? Elmondta: „Letartóztattuk ezt az öt embert, és számítógépeikről 20 000 oldal dokumentumot foglaltunk le, de Esküdszék, Hölgyeim és Uraim, ebből a 20 000 oldalból egyetlen egy oldalnyi titkos információt sem mutathatunk be Önöknek.” Ez benne van a jegyzőkönyvekben. Egyetlen egy oldalt sem. Antonio, Gerardo y Ramón életfogytiglani büntetésüket töltik – ugyanazt a büntetést, amit Aldridge Arnes kapott több ezer titkos dokumentum eladásáért az oroszoknak és a hazáját eláruló Robert Hansen, az FBI felügyelője, ki az oroszoknak több ezer oldalnyi titkos dokumentumot adott át, és ez sok emberi életet követelt. Az öt kubai közül hárman ugyanakkora büntetésüket töltik, mint ez a két úriember anélkül, hogy létezne egyetlen egy oldalnyi, titkosított információ is.

A kormány a perben megjelentette Paul McKenna tábornokot, az Egyesült Államok egyik legjelentősebb hírszerző tisztjét, a DIA, a katonai hírszerző ügynökség volt igazgatóját, mely a kormány legfontosabb hírszerző szervezete. A védelem egyik ügyvédje a tábornokot megkérdezte, hogy olvasta-e ezt a 20 000 oldalas ígennel választ. Erre megkérdezte, hány kapcsolódik nemzetvédelmi információhoz, és a tábornoknak a jegyzőkönyvben rögzített válasza ez volt: „emlékezetem szerint egy sem”.

Mindazonáltal az előítéletessége és elfogultága által vezérelt esküdtszék elítélte őket.

Kik alkották az esküdtszékét ebben az esetben?

Az ügyvédek hosszú ideig igyekeztek kimondatni, miért nem kaptak az ötök igazságos ítéletet, és miért nem volt méltányos az esküdtszék. A szakemberek összegyűjtöttek újságcikkeket. Soha ennyi anyagot nem gyűjtöttek össze arról, hogy miért nem lett volna szabad ezt az ügyet Miami bíróság elé vinni. De így történt. Végül aligha szokványos esküdtbíróság alakult. Ez az öt ügynök felett bíraskodó esküdtszéknek az elnöke kijelentette, hogy Fidel Castro diktatúrája ellen van, és alig várja a napot, amikor megdöntik. Az esküdtek másika, egy illinoisi nyugalmazott bankár elmondta, hogy fia 21 évig tengerészgyalogos volt, míg leánya 15 éve az FBI-nál van. Az esküdtszék harmadik tagja Florida államügyésze számára dolgozott a büntető részlegen; s így tovább, hasonlóképpen végig a 12 esküdt esetében. Ez volt az esküdtszékük Florida Déli Kerületében.

Az esküdteknek nem volt hosszú időre szüksége. Tény, hogy miután az esküdtek több mint 70 tanút meghallgattak, a tárgyalás befejeztével csupán egyetlen nap alatt döntöttek a kémkedés vádjában, ami életfogytiglani büntetések kiszabását vont maga után. Egyetlen kérdést sem tettek fel, a tanúvallomásokot nem olvasták el újra, nem vizsgálták meg egyetlen bizonyítékot sem. Egyszerűen egy hét hónapig tartó perben egy nap leforgása alatt döntöttek.

Fellebbezés.

Kulcskérdések

2003 április és májusában a védőügyvédek benyújtották a fellebbezésüket az Atlantai Tizenegyedik Kerületi Fellebbviteli Bíróságnál.

A védelem elvi érvei a következők:

1. A vádlottaktól megtagadták az igazságos tárgyaláshoz fűződő jogot, mivel Miami olyan színhelyet jelent, ahol ügyük nem részesülhetett igazságos elbírálásban.
2. Kémkedés céljára szőtt összeesküvés vádját a megalapozott kétségen túl nem bizonyították.
3. Gerardo Herándezen esetében a megalapozott kétségen túl a gyilkosságra szőtt összeesküvés nem csak nem bizonyított (amit a kormány is elismert), hanem az amerikai jogban precedens nélküli a vád, hisz a kis

- repülőgépek lelövése egy államnak volt a rendelkezése szuverenitása, földje és népe védelmében.
4. A kiszabott ítéletek túlzóak, sértették a vonatkozó iránymutatásokat. A kormány által felhozott titkos eljárások, és a per levezetése lényegesen az Egyesült Államok alkotmányába ütközik.
 5. Az öt vádlott bármely cselekedete, mely mindegyike fegyverhasználat nélkül történt, és a vélt kémkedésre vonatkozó is igazolható a szükségesség doktrínája által, tehát a jog felmentheti őket.

Melyek a védelem érvei az Atlantai Fellebbviteli Bíróság előtt?

Precedensnek tekintve az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának a Pamplin kontra Mason ügyben hozott döntését, melyben kimondta, hogy senkit nem lehet olyan helyen elítélni, ahol bizonyított és tömeges előítéletet táplálnak a vádlottak iránt, kéri a bírósági eljárás semmisnek nyilvánítását és új tárgyalás lefolytatását másutt, nem Miami-ban, ahol mély ellenséges érzelmek léteznek a kubai forradalmárok iránt, s ilyen az öt bebörtönzött fiatalember.

Ha az Atlantai Fellebbviteli Bíróság megsemmisítette volna az előző bírósági eljárást, s tiszteletben tartva a megfelelő bírósági eljáráshoz való jog szabályait, Miami-n kívül, másutt folytatnák le, számítani lehetne elfogulatlan, politikai előítéletekkel nem terhelt, mindenfajta nyomástól mentes esküdszékre, ami bizonyíthatóvá tenné az öt kubai ártatlanságát az ellenük felhozott súlyos vádakban.

Az Egyesült Államok bármely, a jog világában elképzelhető taktikát felhasznált arra, hogy elérje ezeket az ítéleteket. Taktikái egyike az volt, hogy a vádlottaktól lefoglalt 20 000 dokumentum összességét és mindegyikét szigorúan titkosnak minősített. Így mindenegyes alkalommal, amikor a vádlottak kérték a dokumentum visszaadását, hogy védekezni tudjanak, a kormány megtagadta átadásukat arra való hivatkozással, hogy titkos információ. Ehhez a kormány a CIPA, Classified Information Protection Act-ra (A titkos információ védelmére vonatkozó) törvényre hivatkozott.

Ezek a dokumentumok az ötök tulajdonát képezték, de csak keveset juttattak vissza belőlük – a kormány nagylelkűen, sok hónapos késlekedéssel adta vissza. Akkor a kormány a bírónővel bizalmas ülést tartott annak kifejtésére, hogy miért nem adhatja ki a többi dokumentumot a védelemnek. A bírónő egyetértett. A védelem ügyvédjeit erről a találkozóról kizárták. Ennek az eljárásnak a leírását zárolták, amikor kérjük, hogy megismerését engedélyezzék, hogy a fellebbezéskor érvelni lehessen, a kormány még ma is elutasító. Miképp tud felkészülni a védelem anélkül, hogy tudná, mit mondtak a bírónőnek ezen a bizalmas megbeszélésen?

Az ügy nagyon bonyolult oly komoly témákat érint, mint a nemzetközi jog, a szuverenitás, hihetőség és a kémkedés. Jogászprofesszorok, dékánok és más jogszakértők vizsgálták át az okiratokat, ennek az ügynek a történetét, valamint a védelem beszámolóit. Mindannyian egyetértettek abban, hogy a fellebbezést semmiképpen sem lehet elveszíteni.

A legrosszabb, ami történhet az, hogy újra elhallgatják az ügyet. A törvényt csak akkor tartják majd tiszteletben, ha a bíróság meggyőződik arról, hogy vannak, akik figyelemmel követik az ügyet. Akkor fontos a támogatás, fontos szolidaritás, fontos az ismeret és a tájékoztatás. Az ötöknek valóban szüksége van erre a támogatásra, hisz félelmetes a tájékoztatás hiánya vagy hamissága, a kormány sikeresen hallgatja el az ügyet, vagy félretájékoztatja az embereket.

A fellebbviteli eljárásban benyújtott főbb hivatkozások összefoglalva a következők:

Először azzal érvelnek, hogy Gerardo Hernández ellen felhozott bizonyíték jogilag nem elégséges ahhoz, hogy a vélelmezett gyilkosság elkövetésére történt összeesküvésért elítélhető legyen.

Másodszor: a kémkedésre szőtt összeesküvés vádjának a bizonyítéka elégtelen volt.

Harmadszor: a színhely Miami nem lehetett volna. Ez rendkívül komoly érv hisz a bírósági tárgyalásra Miami volt a lehető legrosszabb igazságszolgáltatási helyszín. Ugyancsak felhozták, hogy a kimért büntetések túlzóak és az amerikai törvények szerint jogellenesek.

Szintén kifogásolták, hogy a sükséghehelyzettel történő védekezést igazságtalanul nem fogadták el. Az amerikai jog szerint az egyének joga van törvényszegésre, ha ezzel az erőszak, vagy a fizikai kár lehetőségét mérsékl; sőt erre ösztönzi is a törvény. Ebben az ügyben a benyújtott bizonyítékok világosan mutatják, hogy ők öten a dél-floridai terrorista hálózatnak a kubai nép elleni erőszakos cselekedetét vagy fizikai károkozását kísérelték meg csökkenteni. Ezért állt jogukban külföldi ügynökként nem bejegyeztetni magukat, ezért volt joguk valós személyazonosságukat eltakaró okiratoknak a birtoklására.

Ezek kisebb vétségek, és a törvény kisebb vétségeket megenged, ha nagyobb baj megelőzéséről van szó. Ebben az esetben ez a kulcspont, a bíró nem engedte a védőknek, hogy az esküdteknek ezt a védekezést előterjessék. .

Túl ezen van egy sor, a tárgyalásra vonatkozó kérdés. Az ügyész eljárásában hibákat vétet, ez az egyik pont, a védelem nem tudta munkáját végezni, mert az ügyészség jogellenesen információkat tartott vissza arra hivatkozva, hogy titkosak, s a védelemnek joga volt hozzájuk. Valamint a kormány megszegte saját normáit, amikor erőszakkal behatolt Gerardo Hernández és a többiek lakásába, és letöltött információkat számítógépeikről; történt mindez az amerikai törvényeknek megsértésével.

A családtagokról

Semmilyen hihető bizonyítéka nincs, hogy Olga vagy Adriana netán Adriana gyermekei az Egyesült Államok számára fenyegetést jelentenek. Felfoghatatlan, hogy ilyet állíthatnak. Másfelől a szövetségi foglyok látogatásának a témáját családtagjaik részéről az Egyesült Államok Legfelsőbb

Bírósága megtárgyalta, és rendkívüli döntésében kinyilvánította, hogy ha létezik érdek, amit véd az Egyesült Államok alkotmánya, akkor az a család fennmaradása. Ebben az esetben úgy ítélkezett, hogy kormányügynökség nem tehet tönkre egy családot azzal, hogy megakadályozza a fogvatartott kapcsolattartását feleségével és gyermekeivel.

Az Egyesült Államok alkotmánya bármely szabályzatot, a bevándorlást is beleértve, megsemmisíthet. Vagyis nyilvánvaló, elemi megsértése az amerikai alkotmánynak, hogy meggátolja, hogy ezek a családok, Olga és Adriana családja együtt maradjanak. A Szövetségi Börtönök Hivatalának a szabályzata megköveteli, hogy engedélyezzék a családtagok látogatását, a szövetségi börtönök – amint a szabályzatban szerepel – abban érdekeltek, hogy ne csak engedélyezzék a fogvatartottak meglátogatását, hanem ösztönözzék is házastársaik és gyermekeik látogatását, mert így foglyok jobban viselkednek. Az Egyesült Államok alkotmánya és a börtönelőírások világosan támogatják Olga és Adriana látogatásait.

Az amerikai kormány az Amnesty Internationaltól már kapott arra rámutató tiltakozó levelet, hogy a nemzetközi jog kimondja, hogy engedélyezni kell minden fogvatartottnak, hogy láthassa családtagjait. Ez egyszerűen a nemzetközi jognak az emberi követelménye. Végül is világos, hogy mind alkotmányosan, mind nemzetközi jogi szempontból, amellet még a Szövetségi Börtönhivatal szabályzata szerint is joguk van őket meglátogatni.

A védelem felülvizsgálatot kér

Július 24-én az ötök védőügyvédei az Egyesült Államok börtöneiben fogvatartott kubai antiterroristák ügyében felülvizsgálati dokumentumot nyújtottak be az Atlantai XI. Kerületi Fellebbviteli Bírósághoz.

Roberto González, a védelem tagja elmondta a sajtónak, hogy az okirat benyújtásával az eljárás leáll, mivel a három bíró június 4.-én hozott döntésének a megosztottságára hivatkozik.

Gerardo esetében a bírói testület döntése nem volt egységes, mivel Kravitch bírónő kifejtette, hogy a kormány a bizonyítékokat nem nyújtotta be a gyilkosságra történő szövetkezés vádjához.

Roberto, René González testvére rámutatott az eljárás elhúzódására, a bírók késlekedésére a döntéseik ismertetésében, az intézkedések hosszú határidejére és az ítéletek ellentmondásosságára. Elmondta, hogy az újabb fellebbezésben hozott döntést követően a védelemnek 90 napja van arra, hogy a Legfelsőbb Bíróságra vigye az ügyet, „így bizodalmuk az ellenálló képesség, ebben a politikai perben az Egyesült Államok kormányától semmi kedvezőt nem várhatunk” – jelentette ki.

Jelenleg, még e legfrissebbhez hasonló kedvezőtlen ítéletek közepette is, erősödik a nemzetközi szolidaritás ügyekkel, egyre többen követelnek szabadságot testvéreink számára”- fűzte hozzá az ügyvéd.

Miami továbbra is elfogult közeg egy újabb bírósági eljárás lefolytatásához, hisz eben a dél-floridai városban élnek, szabadságot élveznek Luis Posada Carriles, Orlando Bosch és más olyan hírhedt terroristák, akik mögött a Kuba Forradalom elleni cselekedeteknek hosszú sora áll.

Az öt hazafi tisztában van azzal, hogy politikai az ügyük, tudják, mennyire elnyújtja az USA bírósági rendszere,; vannak még nyitott dolgok, szövevényes a helyzet, de ők, patrióták e földjének méltó fiaiként, sziklaszilárdan kitartanak. – fűzte hozzá Roberto González.

Gerardo, René, Ramón, Antonio és Fernando 1998. szeptember 12. óta vannak azért börtönben, mert beépültek az ellenforradalmároknak Kuba elleni Miamiból terrorista cselekményeket szervező csoportjaiba.